

Kerkuilen als adoptieouders voor steenuiljong

Johan Drop

Ongeveer medio mei 2008 werd ik gebeld door Marieke Alberink uit Harbrinkhoek (Overijssel) over een jonge uil die daar over het erf strompelde. Omdat er op het prachtige - door eiken omringde - erf van de familie Alberink al jaren kerkuilen broeden was het aannemelijk dat het een jonge kerkuil betrof. Zelf de situatie in ogenschouw nemen was op dat moment vanwege andere verplichtingen geen optie. "Terugplaatsen in de nestkast" was dan ook het advies. Hierbij bleek echter dat de vondeling er wel heel anders uitzag dan de jonge kerkuilen in de kast. Het jonge beestje was veel kleiner en ook duidelijk een andere soort. Na een telefoontje de volgende dag was het wel duidelijk dat het hier geen kerk- maar een steenuiljong betrof die elders op het erf kennelijk uit het nest was gevallen. Omdat de broedplek van de steenuil niet bekend was en er al een nacht overheen was gegaan werd besloten de situatie maar te laten voor wat het was. Dat kans echter dat zo'n jong zich zou weten staande te houden tussen de alsmaar uitdijende jonge kerkuilen leek me praktisch uitgesloten; laat staan dat het kerkuilbroedpaar hem/haar zou accepteren. Als ware uilenliefhebster heeft de vindster nog wel enige dagen een naar gevoel hieraan over gehouden.

Bij de controle van de nestkast op 31 mei voor het ringen van de jonge kerkuilen, viel ik van verbazing bijna van de ladder. Een paar gele ogen staarde mij doordringend aan. Luid snavelknakkend zat daar warempel een bijna volwassen jonge steenuil, te midden van zijn nog relatief hulpeloze pleegbroers en -zussen. Bij de verdeling van het voedsel heeft deze jonge steenuil zich blijkbaar goed staande weten te houden. Misschien kon deze dreumes - door een inmiddels beter ontwikkelde motoriek - wel sneller de prooi van de pleegouders afpakken, sneller dan de op dat moment nog minder ontwikkelde kerkuiljongen.

Of het uiteindelijk allemaal goed zou aflopen moesten we nog maar even aanzien maar bewondering van mijn kant voor deze dappere dodo was er in ieder geval wel.

Benieuwd als ik was over de afloop keerde ik begin augustus terug naar het erf van de familie Alberink. Nauwelijks had ik de auto geparkeerd of ik werd al meteen enthousiast bijgepraat over de verdere afloop van de jonge vondeling. Een aantal keren hadden ze hem naderhand overdag gezien. Vliegend of zittend op een balk in de kapschuur. Bij de eerste ontmoeting in de kapschuur reageerde de jonge steenuil nogal geschrokken. Onmiddellijk zocht hij dekking en vloog als een speer terug in de kerkuilkast waar inmiddels de jonge kerkuilen al zo groot waren dat ze geregeld waren te zien in de uitvliegopening. Maar ook buiten de kapschuur hadden ze hem zien vliegen zodat we met een gerust hart kunnen spreken van een – in eerste instantie niet geheel zo bedoelde - wonderbaarlijk geslaagde adoptie van een jonge steenuil door een kerkuilbroedpaar.

Achteraf werd ook de broedplek ontdekt van de steenuilen. Zoals veel vaker in onze omgeving hadden de steenuiltjes een broedplek gevonden onder de golfplaten van een schuur elders op het erf. In de nabijheid van deze schuur heb ik voor dit steenuilpaar een nestkast opgehangen in een van de eiken het erf. Hopelijk maken ze hier gebruik van maar bij de honkvaste steenuil weet je dat maar nooit.

Johan Drop
Natuur- en Vogelwerkgroep De Grutto
johandrop@kpnplanet.nl

Kerkuilen als adoptieouders voor steenuiljong

Foto's: Johan Drop